

Rapport

Datum: 16 juni 2004

Rapportnummer: 2004/227

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden hem op 24 september 2001 niet de gelegenheid hebben gegeven om uit te leggen waarom hij zijn voertuig op een plaats had stilgezet waar dit niet was toegestaan.

Verzoeker klaagt er tevens over dat deze ambtenaren hem onheus hebben bejegend door hem mee te delen dat hij moest "opsodemieren" en "oprotten" en dat één van de ambtenaren te kennen heeft gegeven dat hij het "spuugzat" was.

Beoordeling

I. Inleiding

Verzoeker - astmapatiënt - parkeerde op 24 september 2001 zijn auto op het trottoir van een Haagse straat, naar eigen zeggen omdat hij een astma-aanval voelde opkomen en hij deze wilde bestrijden middels het gebruik van zijn inhalator. Twee politieambtenaren namen waar dat verzoekers voertuig op het trottoir stilstond en schreven een kennisgeving van beschikking uit wegens overtreding van artikel 10 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990. Hierbij ontstond een woordenwisseling waarbij verzoeker de agenten zijn invalidenparkeerkaart toonde.

II. Ten aanzien van het geen gelegenheid bieden tot uitleg

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden hem op 24 september 2001 niet de gelegenheid hebben gegeven uit te leggen waarom hij zijn voertuig op een plaats had stilgezet waar dit niet was toegestaan.

2. De korpsbeheerder heeft in reactie op de klacht aangegeven dat hij de klacht niet gegrond acht. Ter onderbouwing van zijn reactie haakt de korpsbeheerder aan bij de brief van 31 oktober 2002 van de bureauchef (zie Bevindingen, onder C.2.). In deze brief staat vermeld dat het de politieambtenaren niet is gebleken dat verzoeker om gezondheidsredenen niet in staat was verder te rijden. Verzoeker vertoonde voor het eerste contact met de politieambtenaren geen gezondheidsklachten, doch pas later, en wel tijdens het uitschrijven van de kennisgeving van beschikking. Al met al was het gerechtvaardigd in deze situatie een kennisgeving van beschikking uit te schrijven.

3.1. In de rapportage van 29 november 2001 van klachtbehandelaar T. staan in het kort zijn bevindingen naar aanleiding van verzoekers klacht bij de korpschef vermeld. T. heeft ter opstelling van zijn rapportage gesproken met betrokken ambtenaren E. en Z. In de rapportage staat vermeld dat Z. als bestuurder van de politieauto was gestopt nadat de politieambtenaren verzoekers auto op het trottoir hadden zien staan. E. sprak verzoeker aan en sommeerde hem de auto weg te halen. Verzoeker gaf daarop aan dat hij de auto

niet weg zou halen. E. schreef vervolgens een kennisgeving van beschikking uit. Verzoeker had volgens E. op dat moment geen inhalator in zijn hand. Als verzoeker duidelijk had verklaard zijn inhalator nodig te hebben in verband met zijn benauwdheid, dan zou E. anders hebben gehandeld. Ook Z. had verzoeker niet met een inhalator bezig gezien.

3.2. E. verklaarde telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman dat verzoekers auto stond geparkeerd op een plaats waar zich in de nabije omgeving voldoende lege parkeervakken bevonden. E. besloot een kennisgeving van beschikking uit te schrijven middels een "snelschrijver", omdat verzoeker zich naar zijn herinnering aanvankelijk niet bij zijn voertuig bevond. Nadat de medewerker van het Bureau Nationale ombudsman hem had voorgehouden dat er in het rapport van T. een andere weergave stond vermeld, inhoudende dat verzoeker als bestuurder weigerde zijn voertuig van het trottoir te halen waarop E. hem de kennisgeving van beschikking uitschreef, verklaarde E. dat dat dan wel de lezing zou zijn die de feitelijke gang van zaken weergeeft. E. herinnert zich dat er discussie was met betrekking tot verzoekers invalidenparkeerkaart, waarbij E. verzoeker had meegedeeld dat deze kaart hem niet het recht gaf zijn voertuig op het trottoir te parkeren. E. kan zich niet herinneren of hij of zijn collega verzoeker hadden gevraagd waarom verzoeker zijn voertuig op het trottoir had geparkeerd. E. kan zich voorts niets herinneren over verzoekers lichamelijke conditie gedurende het politiecontact, noch over de vraag of verzoeker een inhalator bij zich had. Wel weet hij zich te herinneren dat verzoeker niet meewerkend was gedurende het politieoptreden, dat alles bijeen zo'n vijf minuten had geduurd.

3.3. Z. verklaarde telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman eveneens dat zich in de nabije omgeving van verzoekers voertuig voldoende lege parkeervakken bevonden. Z. weet zich voorts te herinneren dat hij niet aan verzoeker kon merken dat deze last had van een astmatische aanval op het moment dat hij werd aangesproken. Het staat Z. ook niet bij dat op het moment dat de kennisgeving van beschikking werd uitgeschreven, er over een astma-aanval zou zijn gesproken. Voorts had Z. op dat moment geen inhalator gezien. Zou verzoeker daadwerkelijk een astma-aanval hebben gehad, dan zou er anders gehandeld zijn. Volgens Z. bevond verzoeker zich niet bij zijn auto op het moment dat de overtreding werd geconstateerd. Daarom heeft E. een snelschrijver gebruikt. Z. weet niet waarom er uiteindelijk toch geen korte verklaring van verzoeker is opgenomen. Z. weet eveneens niet meer of aan verzoeker specifiek is gevraagd waarom hij zijn voertuig op het trottoir had geparkeerd. Z. kan zich voorts niet meer herinneren of hij tijdens het politieoptreden de invalidenparkeerkaart had gezien, of dat hij deze later in het kader van de klachtbenadeling onder ogen heeft gekregen. De invalidenparkeerkaart gold in elk geval niet voor verzoeker, doch slechts voor zijn passagier. Het contact met verzoeker duurde alles bijeen misschien tien tot vijftien minuten.

4.1. Verzoekers lezing van het gebeurde is een andere. In de brief van 25 oktober 2001 is namens verzoeker aangegeven dat verzoeker acuut zijn auto moest stoppen omdat hij leed aan een astma-aanval. Na nog geen minuut stopte er een politieauto naast hem. Verzoeker had op dat moment de inhalator reeds in zijn handen. Vanuit de politieauto gaven de agenten aan dat verzoeker door moest rijden. Verzoeker gaf vervolgens aan dat hij dat zo zou doen. Het bevel kon niet onmiddellijk worden opgevolgd, omdat verzoeker zuurstof inademde vanuit de inhalator. De agenten werden echter ongeduldig en ondanks dat zij zagen dat verzoeker aan het inhaleren was, gaven zij aan dat verzoeker weg moest rijden. Zij gaven verzoeker uiteindelijk een bon. Verzoeker trachtte de agenten uit te leggen dat hij een astma-aanval had gehad en toonde daarbij zijn invalidenparkeerkaart. Deze argumenten werden niet geaccepteerd.

4.2. In het rapport van T. van 29 november 2001 is een gespreksverslag van verzoeker en zijn gemachtigde opgenomen. Volgens dit verslag heeft verzoeker verklaard dat E., nadat Z. de politieauto naast de auto van verzoeker had geparkeerd, uitstapte en verzoeker sommeerde zijn portierraam te openen. Z. zat op dat moment nog achter het stuur. E. bejegende verzoeker met het woord "oprotten". Verzoeker meldde daarop dat hij zo weg zou gaan. Vervolgens schreef E. een bekeuring uit en kreeg verzoeker het benauwd. Daarna pakte verzoeker de inhalator. Verzoeker parkeerde zijn auto niet op het trottoir om zijn astma-aanval te behandelen.

In de brief van 18 april 2003 is deze lezing door verzoekers gemachtigde betwist. Namens verzoeker wordt aangegeven dat verzoeker in het gesprek van 13 november 2001 had duidelijk gemaakt dat hij zijn auto op het trottoir had geparkeerd omdat hij een astma-aanval ondervond en dat het geboden was te inhaleren. Ook gaf verzoeker in dat gesprek aan dat hem niet de mogelijkheid werd gegund uitleg te geven over de reden van het parkeren. Het klopt niet dat in het gesprek het moment van inhaleren was besproken.

4.3. In het bij Bevindingen, onder **B.2.1.** vermelde verzoekschrift en het gespreksverslag van 18 januari 2002 (zie Bevindingen, onder **B.2.2.**) staat vermeld dat verzoeker een medisch urgente reden had om zijn auto te parkeren en dat hij op diverse manieren had getracht dit aan de agenten kenbaar te maken. Een parkeerplaats was niet binnen korte tijd te vinden. Verzoeker zat nog in zijn auto toen de blonde agent (E.) hem vanuit de politieauto aansprak.

Verzoeker toonde zijn invalidenparkeerkaart, had de inhalator in zijn hand op het moment dat de politieauto naast hem stopte en maakte daar tijdens het uitschrijven van de bon gebruik van en gaf mondeling te kennen dat hij een reden had om te stoppen.

4.4. Verzoeker verklaarde telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman dat hij zijn auto op het trottoir had geparkeerd, omdat hij het als astmapatiënt plotseling benauwd kreeg. De aanval voelde hij ongeveer 30 seconden van tevoren aankomen. Toen de politie hem aansprak, antwoordde hij dat hij een goede reden

had om stil te staan en dat hij zo weg zou rijden. Hij heeft de politie niet expliciet gezegd dat hij het benauwd had. Hij weet ook niet of de politie kon merken dat hij het benauwd had. Toen de bekeuring werd uitgeschreven, begon verzoeker met inhaleren. Hij pakte daartoe de inhalator uit zijn zak. De blonde agent moet hem bezig hebben gezien. Verzoeker heeft deze agent nog zijn invalidenparkeerkaart getoond, doch de agent accepteerde deze niet als rechtvaardiging voor het fout parkeren. Verzoeker stelt dat hem niet is gevraagd waarom hij zijn auto op het trottoir had geparkeerd. Buiten de astma-aanval had hij geen andere reden om zijn auto daar ter plaatse te parkeren. Het politiecontact duurde alles bijeen ongeveer drie tot vijf minuten. Verzoeker heeft nooit administratief beroep ingesteld bij de officier van justitie, omdat hij dacht dat zulks toch niets uit zou halen.

5. Eén van de taken van de politie betreft het toezicht op de naleving van de wegenverkeerswetgeving.

Artikel 10, eerste lid van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV) bepaalt dat andere bestuurders dan die genoemd in de artikelen 5 tot en met 8 RVV de rijbaan dienen te gebruiken. Onder deze andere bestuurders vallen de bestuurders van een motorvoertuig. Zij mogen voor het parkeren van hun voertuig tevens andere weggedeelten gebruiken, behalve het trottoir, het voetpad, het fietspad, het fiets/bromfietspad of het ruiterspad (zie Achtergrond, onder 1.). Op grond van artikel 2, eerste lid en artikel 3, tweede lid van de WAHV en de achter deze wet vermelde bijlage met verkeersovertredingen, zijn politieambtenaren bevoegd om ter zake het parkeren op het trottoir, een administratieve sanctie op te leggen (zie Achtergrond, onder 2.). Het uitschrijven van dergelijke administratieve sancties behoort tot de dagelijkse taakuitoefening van een politieambtenaar. Het ligt daarbij echter voor de hand dat een politieambtenaar - indien de situatie zich daartoe leent - de overtreder eerst de gelegenheid geeft ter plaatse zijn verhaal te doen. Zodoende kan een politieambtenaar zich onmiddellijk vergewissen van de omstandigheden waaronder de door hem geconstateerde gedraging heeft plaatsgevonden en zodoende nagaan of er een bijzondere reden was voor die gedraging. Op deze wijze wordt direct recht gedaan aan het beginsel van hoor en wederhoor en kan worden voorkomen dat eerst in de fase van het administratief beroep bij de officier van justitie op bijzondere omstandigheden kan worden gewezen.

6. Vast staat in ieder geval dat verzoeker astmapatiënt is, en gebruik maakt van een invalidenparkeerkaart welke overigens geldt voor de passagier, maar wel is afgegeven op het kenteken van verzoekers auto. Voorts staat op grond van zowel de verklaringen van verzoeker als die van de betrokken ambtenaren vast dat verzoeker deze invalidenparkeerkaart ook daadwerkelijk aan de politieambtenaren heeft getoond.

Uit het bovenstaande blijkt voor het overige echter dat de lezingen van verzoeker en de betrokken ambtenaren volstrekt uiteenlopen. Ook de diverse lezingen van verzoeker zelf

zijn op punten niet consistent, evenals de lezingen tussen de betrokken ambtenaren onderling. Met name bestaat er onduidelijkheid over de vraag of verzoeker zich in zijn auto bevond dan wel aan kwam lopen toen de agenten ter plaatse kwamen, over het moment waarop verzoeker het benauwd kreeg en het moment dat hij zijn inhalator ter hand had genomen. De Nationale ombudsman ziet daarbij geen aanknopingspunten die de ene lezing meer aannemelijk maken dan de andere. Duidelijkheid omtrent de aanleiding van het geschil, met name omtrent de vraag of verzoeker al dan niet kwam aanlopen, is noodzakelijk voor de beantwoording van de vraag of de betrokken ambtenaren (meer) aandacht aan de situatie van verzoeker dienden te besteden. Dit betekent dat de Nationale ombudsman ten aanzien van de vraag of voldoende gelegenheid tot het geven van uitleg werd geboden en of de politieambtenaren (meer) aandacht moesten besteden aan verzoekers gesteldheid, - nu deze duidelijkheid ontbreekt - zich moet onthouden van een oordeel.

III Met betrekking tot het taalgebruik

1. Verzoeker klaagt er op dit punt over dat politieambtenaren hem onheus hebben bejegend door hem mee te delen dat hij moest "opsodemieten" en "oprotten" en dat één van de ambtenaren te kennen heeft gegeven dat hij het "spuugzat" was.

2. Het is een eis van professionaliteit dat een politieambtenaar zich in contacten met burgers - ook in moeilijke omstandigheden - beheerst en zorgvuldig uitdrukt.

2.1. De korpsbeheerder heeft - verwijzend naar de reactie van 31 oktober 2002 van de bureauchef - op dit punt aangegeven dat een van de agenten tegen verzoeker had gezegd dat hij de situatie zat begon te worden en dat hij zou kunnen hebben gezegd "en nu wegwezen", althans woorden van gelijke strekking. Niet was gebleken dat een van de agenten het woord "opsodemieten" had gebruikt.

2.2. In de rapportage van T. staat vermeld dat E. niet het woord "oprotten" heeft gebruikt. Z. verklaarde dat hij de situatie zat begon te worden en wellicht heeft gezegd "en nu wegwezen" of woorden van gelijke strekking. Hij heeft het woord "opsodemieten" niet gebruikt.

2.3. In zijn telefonische verklaring stelde E. dat hij zich niet voor kon stellen dat hij of Z. verzoeker zouden hebben uitgescholden. Z. verklaarde dat hij zich niet kon voorstellen dat hij zou hebben gezegd dat verzoeker moest oprotten. Wel kan hij zich voorstellen dat verzoeker is gemeld dat hij moest wegwezen. Indien betrokkenen niet willen meewerken, geeft hij wel eens aan dat hij het spuugzat begint te worden en dat zijn geduld op is.

3.1. Verzoeker heeft in zijn telefonische verklaring aangegeven dat de bestuurder van de politieauto (Z.) hem heeft gezegd dat hij het zat was. In de rapportage van T. en de namens verzoeker opgestelde brieven van 25 oktober 2001, staat te lezen dat de

bestuurder van de politieauto tegen verzoeker zou hebben gezegd dat hij het spuugzat was. Dit, in combinatie met hetgeen Z. hieromtrent zelf heeft verklaard, maakt het voor de Nationale ombudsman aannemelijk dat Z. tegen verzoeker heeft gezegd dat hij het spuugzat begon te worden. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman geeft het woord "spuugzat" echter geen blijk van een zodanige beladenheid dat het gebruik daarvan door een professioneel handelende ambtenaar, te allen tijde dient te worden afgekeurd. Omdat de feiten die tot het gebruik van dit woord hebben geleid voor de Nationale ombudsman niet duidelijk zijn geworden, kan de Nationale ombudsman niet vaststellen of het gebruik van het woord "spuugzat" in dit geval de toets der kritiek kan doorstaan. De Nationale ombudsman onthoudt zich in zoverre van een oordeel.

3.2. Ten aanzien van het gebruik van de woorden "oprotten" en "opsodemieten" lopen de lezingen van de betrokken ambtenaren en verzoeker uiteen. De Nationale ombudsman merkt allereerst op dat het bezigen van de woorden "opsodemieten" en "oprotten" door een politieambtenaar in beginsel niet getuigt van professioneel taalgebruik. Geen van de betrokken ambtenaren kan zich echter herkennen in verzoekers weergave van het gebeurde. Er zijn geen aanwijzingen op grond waarvan aan de ene lezing meer gewicht moet worden toegekend dan aan de andere. De Nationale ombudsman onthoudt zich ook in zoverre van een oordeel.

Conclusie

Over de klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), wordt geen oordeel gegeven.

Onderzoek

Op 29 mei 2002 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B., ingediend door Bureau Discriminatiezaken te Den Haag, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag) verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Dezen maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld en werden twee betrokken ambtenaren gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Zowel verzoeker als de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Ook de betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoeker - astmapatiënt - parkeerde op 24 september 2001 zijn auto op het trottoir van een Haagse straat - naar eigen zeggen omdat hij een astma-aanval voelde opkomen en hij deze wilde bestrijden middels het gebruik van zijn inhalator. Twee politieambtenaren namen waar dat verzoekers voertuig op het trottoir stilstond en schreven een kennisgeving van beschikking uit wegens overtreding van artikel 10 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990. Hierbij ontstond een woordenwisseling waarbij verzoeker de agenten zijn invalidenparkeerkaart toonde.

2.1. Namens verzoeker werd bij brief van 25 oktober 2001 een klacht ingediend bij de korpschef van het regionale politiekorps Haaglanden. In de brief staat onder meer het volgende vermeld:

"Cliënt is hart-, astma- en herniapatiënt. Op maandag 24 september jl. om 12.59 uur reed cliënt in zijn auto achter de Haagse markt. Hij kreeg een astma-aanval en moest derhalve acuut stoppen om zijn inhaler te gebruiken. Hij stopte op de hoek van het kruispunt Langnekstraat en Wesselstraat met draaiende motor. Hij was nog geen minuut gestopt, had zijn inhaler nog in zijn handen, toen een politieauto naast hem stopte. Het ging om twee mannelijke agenten, waarvan één van Nederlandse en één van allochtone afkomst. De agenten gaven vanuit hun auto aan dat cliënt moest doorrijden en cliënt antwoordde daarop dat hij dat vlak daarna zou doen. Hij kon het bevel van de agenten niet onmiddellijk opvolgen, omdat hij het op dat moment benauwd had en zuurstof inademde van zijn inhalator ('Atrovent Aerosol Dosificador'). Hij heeft de inhalator in zijn bezit op medisch voorschrift van de longarts omdat hij aan astma lijdt.

Ondanks dat de agenten zagen dat hij aan het inhaleren was, werden ze ongeduldig en stapten uit de auto. Ze gaven aan cliënt aan dat hij onmiddellijk moest weggaan. Ze gaven

hem een bon en zeiden dat hij wist dat hij daar niet mocht staan en dat hij moest oprotten anders zouden ze hem laten wegslepen. Ook zou een van de agenten gezegd hebben dat cliënt moest opsodemieren en dat agent het spuugzat was en dat cliënt een boete zou krijgen, zelfs als hij de koning zou zijn. Cliënt probeerde tijdens dit incident uit te leggen aan de agenten dat hij een astma-aanval had gehad en liet zijn invalidenkaart aan de agenten zien, maar zowel de uitleg als de invalidenkaart werden niet als argument geaccepteerd en cliënt kreeg een boete van f 90,-.

Tot zover de weergave van het relaas van de cliënt.

Cliënt woont 37 jaar in Nederland en heeft dit nog nooit meegemaakt. Hij is ernstig geschokt door het incident. Hij voelt zich beledigd en is van mening dat hij onterecht beboet is, aangezien hij om gezondheids- en veiligheidsredenen aan de kant van de weg is gaan staan."

2.2. Als bijlage bevatte bedoelde brief verzoekers invalidenparkeerkaart. Op deze kaart staat vermeld dat deze is afgegeven op het kenteken van de auto waarin verzoeker reed. Tevens staat op de kaart vermeld dat deze eveneens gebruikt kan worden als passagierkaart (Zie Achtergrond, onder 3.).

3. Naar aanleiding van verzoekers klacht stelde rapporteur T. op 29 november 2001 een rapportage op, waarin onder meer het volgende staat vermeld:

"Uit de brief van mevrouw H. en haar cliënt de heer B. maak ik, rapporteur, op dat de klacht zich richt op de volgende feiten:

1. een kennisgeving van beschikking;
2. de bejegening van beide politieagenten.

Naar aanleiding van deze ingediende klacht heb ik een onderzoek ingesteld.

Uit dit onderzoek blijkt dat op 24 september 2001, omstreeks 11.59 uur (en niet 12.59 uur zoals in de klachtbrief staat vermeld) de agenten E. en Z. (niet zijnde een allochtone collega) hun surveillance rijden op de locatie Langnekstraat met de Fisherstraat.

Op die locatie zien zij een personenauto, merk Renault, type 21 (...) met 4 wielen op het trottoir staan. Collega Z. stopt en collega E. stapt uit. Collega E. spreekt de bestuurder aan en sommeert deze zijn auto van de stoep te halen en weg te rijden. Dan zegt de bestuurder tegen de collega: 'Ik haal hem niet weg'. Hierop schrijft de collega E. een kennisgeving van beschikking uit, geeft deze aan de bestuurder en deelt hem mede dat deze de auto weg moet halen anders wordt de auto weggesleept. Op het moment van aanspreken en het uitschrijven van de kennisgeving van beschikking heeft de heer B. geen inhaler in zijn hand, zo verklaart de collega E. Als de heer B. bezig was geweest dan wel

duidelijk had verklaard de inhaler nodig te hebben in verband met zijn benauwdheid was er anders gehandeld geworden. Ook verklaart de collega E. dat hij niet de woorden: 'oprotten' heeft gebezigd.

Collega Z. verklaart dan dat hij verbaasd was dat een man van deze leeftijd zo kon handelen. Ook verklaart de collega Z. dat hij de bestuurder niet bezig had gezien met een inhaler anders had deze beslist geen bekeuring gekregen. Collega Z. verklaart tevens dat hij de situatie inderdaad zat begon te worden en inderdaad gezegd zou kunnen hebben: 'En nu wegwezen' of woorden van gelijke strekking. Hij heeft niet het woord opsodemieten gebruikt omdat zo verklaart collega Z. hij dit woord als rasechte Hagenees nooit gebruikt.

Na het incident hebben beide collega's nog wel gesproken over het feit wat doe je nu met zo'n oudere man. Collega Z. verklaarde wel dat iemand van zijn eigen leeftijd minder coulant zou zijn behandeld.

Hoor en wederhoor door rapporteur T.:

Op dinsdag 13 november 2001 te 15.00 uur verschijnt mevrouw H. met haar cliënt de heer B., op uitnodiging, aan het bureau van politie aan De Heemstraat 168 alhier.

Nadat ik, rapporteur T., met hen de klacht heb doorgenomen en hen de gehele klachtenprocedure heb uitgelegd en hen op de door mij vastgestelde feiten heb gewezen verklaart de heer B. dat hij bij zijn klacht tegen beide agenten blijft.

Uit het verdere gesprek blijkt dat de heer B. zijn personenauto met 4 wielen op het trottoir had geparkeerd. Dit kon volgens de heer B. geen kwaad daar het op de locatie Langnekstraat / Fisherstraat in het kader van de stadsvernieuwing geen bebouwing is maar een open vlakte. Direct na het parkeren op het trottoir stopt een politieauto naast hem waarna een blonde collega (welke later de agent E. blijkt te zijn) uitstapt en hem sommeert het raam te openen. De andere agent (welke later de collega Z. blijkt te zijn) bleef in eerste aanleg achter het stuur zitten. Deze blonde collega zo verklaart de heer B. zegt dan 'oprotten'. De heer B. vertelt dan: 'ik ga zo weg'. De blonde collega begint dan een bekeuring uit te schrijven en geeft deze aan de heer B. Hierop krijgt de heer B. het benauwd en pakt de inhaler uit zijn linkerjaszak.

Inmiddels zo verklaart de heer B. is ook de andere agent uitgestapt en zegt dan vervolgens de heer B.: 'Nu opsodemieten, want ik ben het spuugzat.' Ook verklaart de heer B. dreigen beide agenten dat als de heer B. niet weggrijpt zij de auto laten wegslepen. Hierop is de heer B. weggereden.

Uit bovenstaand relaas blijkt dat het moment van het parkeren op het trottoir niet was om een acute astma-aanval te behandelen. Klager kreeg last van zo'n aanval na het uitschrijven van de kennisgeving van beschikking. Deze werd uitgeschreven nadat klager

was gesommeerd zijn auto te verwijderen en dat weigerde. Klager geeft in het gesprek ook zelf aan dat hij niet zijn auto parkeerde om zijn astma-aanval te behandelen.

Overwegingen en oordeel

Op grond van het bovenstaande kom ik, aan de hand van bovengenoemde klachtelementen, tot het volgende oordeel:

Als klager het niet eens is met het opmaken van een kennisgeving van beschikking dient hij de daarvoor bestaande procedure te gebruiken. Klager kan in die procedure de zaak voorleggen en vervolgens wordt door het Openbaar Ministerie daarop beslist.

Ik vind wel dat uit het onderzoek is gebleken dat klager zijn auto zonder aannemelijke reden geheel op het trottoir heeft geparkeerd en derhalve de kennisgeving van beschikking terecht heeft ontvangen.

Voor wat betreft de bejegening in casu de kreet oproppen en opsodemeteren want ik ben het spuugzat heb ik rapporteur de overtuiging dat deze kreten zoals uit het relaas gedaan door beide agenten niet gebezigd zijn en derhalve acht ik de klacht ongegrond."

4. De korpschef besliste bij brief van 5 december 2001 onder meer als volgt op verzoekers klacht:

"Feiten

Op 24 september 2001 te 11:59 uur zagen twee politiemensen van politie Haaglanden, bureau De Heemstraat de personenauto van uw cliënt met vier wielen op het trottoir staan. In de klacht stelt u dat uw cliënt daar geparkeerd stond om een acute aanval van astma middels een inhaler te behandelen. Zo een aanval is voor ieder herkenbaar. Hier is de politiemensen echter niets van gebleken, althans niet op het moment van het eerste contact. Hij had toen in ieder geval niet de inhaler in zijn hand. Omdat het de politiemensen op dat moment niet bleek dat om die reden daar geparkeerd was en uw cliënt aangaf het strafbare feit niet te willen doen ophouden door zijn auto op een juiste manier te parkeren werd door hen een kennisgeving van beschikking voor het parkeren op het trottoir uitgeschreven. Na het uitschrijven van deze beschikking krijgt uw cliënt het benauwd, hetgeen in het gesprek met uw cliënt wordt bevestigd (in tegenstelling tot hetgeen u in uw klacht schrijft) en pakt hij zijn inhaler uit een binnenzak. Uw cliënt is gesommeerd de overtreding te doen ophouden en heeft daar na het uitschrijven van de beschikking gehoor aan gegeven.

Overwegingen en oordeel

Uit de aan mij uitgebrachte rapportage en aan de hand van bovengenoemde klachtelementen kom ik tot het volgende oordeel:

Ad 1: het onterecht uitschrijven van een kennisgeving van beschikking:

In artikel 10 van het RVV 1990 staat dat een bestuurder van een personenauto de rijbaan moet gebruiken. Zij mogen voor het parkeren van hun voertuig tevens andere weggedeelten gebruiken, behalve het trottoir, het voetpad, het fietspad, het fiets/bromfietspad of het ruiterspad. In dit artikel staat geen strafuitsluitingsgrond genoemd. Als uw cliënt inderdaad om gezondheidsklachten niet verder kon rijden en op genoemde locatie heeft geparkeerd was het contact tussen uw cliënt en de politie stellig anders verlopen. Uit het onderzoek is gebleken dat uw cliënt pas later gezondheidsklachten kreeg en niet zoals u in uw klacht omschrijft voor het eerste contact met de politiemensen. Derhalve is er mijns inziens niets mis met het uitschrijven van de kennisgeving van beschikking. Daarnaast bestaat er een bezwarenprocedure tegen het uitschrijven van zo een kennisgeving. Deze procedure staat uitgelegd op het door uw cliënt ontvangen afschrift van de kennisgeving van beschikking. Dit is uw cliënt in het gesprek van hoor en wederhoor opnieuw duidelijk gemaakt. Hij kan dit separaat aan deze klacht indienen en dan zal het openbaar Ministerie daar een uitspraak over doen.

Ik acht de klacht op dit punt ongegrond.

Ad 2: het beledigen van uw cliënt:

Uit het onderzoek is gebleken dat uw cliënt is gesommeerd zijn auto vanaf het trottoir te verwijderen. Tevens bleek dat hij dit niet wilde om redenen dat het daar geen hinder gaf. Vervolgens werd de kennisgeving van beschikking uitgeschreven. Niet vast is komen te staan dat de politiemensen daarbij uw cliënt hebben beledigd. Wel is uw cliënt klip en klaar duidelijk gemaakt dat hij ter plekke niet mocht parkeren. Ik acht de klacht op dit punt ongegrond."

B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat weergegeven onder Klacht.

2.1. In het verzoekschrift staat verder ter onderbouwing van de klacht onder meer het volgende vermeld:

"- Cliënt had een medisch urgente reden om te stoppen, hij had namelijk een astma-aanval. Hij houdt hierbij rekening met mogelijke overlast voor anderen door op een rustige plaats te parkeren;

-Cliënt probeert op verschillende manieren aan de politieagenten duidelijk te maken dat hij medisch urgente redenen heeft om te stoppen, maar er wordt door de politieagenten geen of op een beledigende wijze gehoor aan gegeven. Hij krijgt ook geen gelegenheid uit te praten. De manieren waarop cliënt heeft getracht zijn medisch urgente redenen duidelijk te maken zijn:

- De invalidenkaart is duidelijk zichtbaar achter het voorraam geplaatst
- Cliënt heeft zijn inhaler in zijn hand
- Cliënt geeft mondeling te kennen dat hij een reden heeft om te stoppen
- Cliënt maakt gebruik van de inhaler
- Cliënt laat zijn invalidenkaart zien aan een van de politieagenten
- In tegenstelling tot wat in het oordeel wordt gesteld, heeft cliënt de inhaler wel in zijn hand op het moment dat de politieauto naast hem stopt.
- In tegenstelling tot wat in het oordeel wordt gesteld, heeft cliënt het wel benauwd. Dit wordt verergerd als één van de politieagenten hem zegt dat hij moet oprotten, hetgeen was voordat de beschikking werd uitgeschreven. Dit heeft cliënt gezegd tijdens het gesprek van 13 november 2001 alwaar ondergetekende getuige van is. In tegenstelling tot hetgeen in het oordeel staat, heeft cliënt tijdens het gesprek van 13 november jl. niet bevestigd dat hij het pas na het uitschrijven van de beschikking benauwd krijgt.
- Cliënt heeft echter niet onmiddellijk de mogelijkheid in te halen. Hij inhaleert op de eerste mogelijkheid die zich voordoet, namelijk als de politie een bon uitschrijft. Hij inhaleert dus niet na het uitschrijven van de beschikking, maar tijdens. In tegenstelling tot hetgeen in de brief is gesteld van 25 oktober 2001 aan de politie, inhaleerde hij dus op het moment dat de bon werd uitgeschreven. Tijdens het gesprek van 13 november 2001 met de heer T. en onze cliënt, waar ondergetekende bij aanwezig is geweest, is niet het specifieke moment van inhalen vastgesteld, echter alleen, dat tijdens het incident cliënt heeft geïnhaleerd en dat dit ook de reden was om te stoppen.
- In het oordeel wordt bevestigd dat cliënt heeft geïnhaleerd en dat vervolgens cliënt is gesommeerd de overtreding te doen ophouden, zijnde de plaats waar hij gestopt was te verlaten. Aangezien het middel 'atrovent' pas na twee minuten werkzaam is, was het voor cliënt eigenlijk niet mogelijk reeds de plaats waar hij gestopt was te verlaten. Hij had het namelijk nog steeds benauwd. Ook geeft cliënt aan dat hij door het voorval erg overstuurd was. Hij heeft na het incident de auto achter het bord 'niet in te rijden' geparkeerd en heeft hier nog een keer het middel 'atrovent' moeten gebruiken. Pas na 10 minuten was hij in staat om weer deel te nemen aan het wegverkeer. Ook tijdens zijn rit naar huis kreeg hij weer een astma-aanval. Hij heeft toen voor het rode verkeerslicht zijn middel kunnen inhaleren.
- In uw overwegingen (bedoeld is de overwegingen van de korpschef; No.) schrijft u dat cliënt pas later tijdens het incident gezondheidsklachten kreeg. Dit is niet juist. Cliënt had al gezondheidsklachten, dat is namelijk de reden dat hij stopte, echter hij kon ze niet direct verhelpen omdat de politie hem maande weg te gaan en hij geen gelegenheid kreeg de

reden van zijn stoppen toe te lichten, noch te inhaleren. Hij kreeg die gelegenheid om te inhaleren pas toen de politieagent de beschikking uitschreef.

- In het gesprek van 13 november 2001 geeft T. aan dat hij op dat moment alleen nog de blanke agent heeft kunnen horen. Ook gaf hij aan dat in het onderzoek niet was nagegaan of cliënt inderdaad zijn invalidenkaart aan de agenten heeft getoond. We vragen ons af of de andere agent nog is gehoord en of alsnog is uitgezocht of cliënt zijn invalidenkaart aan agenten heeft getoond.

Cliënt voelt zich zeer slecht behandeld door de politieagenten. Ze hebben geen enkele van de pogingen van cliënt om uit te leggen waarom hij noodzaak had om te stoppen aangehoord en hebben hem constant op een onheuse wijze aangespoord om weer deel te nemen aan het verkeer, hetgeen een gevaar inhield voor zowel cliënt als andere weggebruikers, aangezien hij midden in een astma-aanval zat."

2.2. In het in het bij het verzoekschrift als bijlage gevoegde gespreksverslag van 18 januari 2002 staat onder meer nog het volgende:

"Over het algemeen geldt dat cliënt een astma-aanval voelt aankomen. Altijd als hij een astma-aanval voelt aankomen, dient hij binnen 1 minuut te stoppen om een of twee keer twee delen van het middel 'Atrovent' te inhaleren van zijn inhaler. Indien hij dit niet doet, krijgt hij ernstig lucht tekort. Het duurt ongeveer twee minuten voordat dit middel is ingewerkt. Thuis heeft cliënt een middel dat hij vier keer per dag dient te inhaleren. Dit middel is echter niet handig voor gebruik onderweg. Als hij dient te lopen of auto te rijden, gebruikt hij - eveneens op medisch voorschrift - de inhaler die hij op de dag van het incident bij zich had. Dit kan variëren van drie keer tot ongeveer 10 keer. Als het koud of mistig is, dan dient hij veel te inhaleren.

Op de bewuste dag voelt cliënt een astma-aanval aankomen. Hij dient derhalve binnen een minuut te stoppen om te inhaleren. Cliënt ziet geen parkeerplaats, hij weet dat het een marktdag is als gevolg waarvan een parkeerplaats niet binnen een minuut is te vinden. Hij kiest uiteindelijk voor een rustige plaats waar hij niemand tot last is. Links voor hem is een grasveld. Hij staat met zijn wielen op de stoep omdat hij het rijdend verkeer dat vanuit de eenrichtingsweg kan komen, niet tot last wil zijn (...) Ook heeft cliënt ervoor gezorgd dat hij niet de uitgang van een portiek blokkeert.

Cliënt blijft erbij in de auto zitten met een draaiende motor. Achter de voorruit, op het dashboard, van de auto van cliënt lag (net als altijd) zijn invalidenkaart. Cliënt is namelijk hart-, hernia- en astmapatiënt en heeft derhalve ook een invalidenparkeerplaats.

Cliënt was net gestopt, toen hij vanuit zijn rechterraam een politieauto zag aanrijden. Intussen deed cliënt zijn hand in zijn broekzak om zijn inhaler te pakken. De politieauto kwam aan de linkerkant van cliënt tot stilstand. Op dat moment had cliënt zijn inhaler in zijn

rechterhand.

De agent die in de auto aan de rechterkant zat, een man van Nederlandse afkomst, draaide het raampje open en gebaarde naar cliënt zijn raam open te doen. Aldus geschiedde. Deze agent gaf het bevel aan cliënt weg te rijden. Cliënt antwoordde erop dat hij zo weg zou gaan. Het antwoord van de agent was: 'Nee nu!' Cliënt zei erop dat de agent niet kwaad moet worden, 'want anders komen we er niet uit.' Daarop antwoordde de agent: 'Oprotten, anders schrijf ik een bon uit.' Cliënt krijgt het nog benauwder en zegt erop: 'Ik heb een reden om te stoppen.' De agent antwoordt erop: 'Ik heb niets met de reden te maken, u moet nú weg.'

Dezelfde agent stapt uit de politieauto om een bon uit te schrijven. Terwijl de agent de bon uitschrijft inhaleert cliënt een keer twee delen uit zijn (inhalator; N.o.). Hij ziet dat de bestuurder van de politieauto, een agent van allochtone afkomst, dit waarneemt. Cliënt weet niet of de politieagent die de bon uitschrijft het kan waarnemen. Daarna, nog tijdens het uitschrijven van de bon, neemt cliënt de invalidenkaart van het dashboard en laat deze zien aan de politieagent die de bon uitschrijft. De agent antwoordt erop: 'Al zou u de koningin zijn!'

Als de agent de bon heeft uitgeschreven, geeft hij hem in de linkerhand van de cliënt met de woorden: 'En nu weg anders laat ik je wegslepen.' Vervolgens loopt de bestuurder van de politieauto op cliënt af met de woorden: 'En nu opsodemieten, ik ben het spuugzat.'

Cliënt wil erop wegrijden, maar is nog steeds benauwd als gevolg van de astma-aanval (de atrovent die hij dient te inhalen tijdens een astma-aanval heeft ongeveer twee minuten nodig om in te werken). Ook is hij kwaad en beledigd en vraagt hij zich geschokt af of hij soms een zwerver is gezien de behandeling door beide agenten. Hij parkeert vervolgens achter het bord 'niet in te rijden', inhaleert nog een keer twee delen van het middel atrovent en laat dit inwerken. Na ongeveer 10 minuten is cliënt in staat om weg te rijden, de politieauto is dan al een tijdje weg. Onderweg naar huis krijgt cliënt nog een astma-aanval. Hij ziet de kans om voor het rode stoplicht te inhaleren."

2.3. Voorts bevatte de brief als bijlage een verklaring van verzoekers huisarts. Deze geeft in zijn verklaring aan dat verzoeker diverse ernstige ziekten heeft, waaronder astma. Voorts staat daarin dat verzoeker inhalatoren gebruikt om een aanval te couperen.

C. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

1. De korpsbeheerder reageerde bij brief van 20 november 2002 op verzoekers klacht bij de Nationale ombudsman. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld:

"Ik heb de chef van het bureau De Heemstraat gevraagd mij te informeren over de klachtelelementen die u thans in onderzoek heeft. Ik heb kennisgenomen van zijn reactie d.d. 31 oktober jl. Korthedshalve verwijs ik naar de inhoud van die brief. Ik kan mij daar in

vinden. Ik wil daar nog graag het volgende over opmerken.

Ten aanzien van het eerste klachtelement;

Uit de strekking van de klacht alsmede de brief die de klager aan u heeft gericht blijkt dat hij het, kort gezegd, niet eens is met de uitgeschreven beschikking. De klager kan tegen de beslissing tot uitschrijving van de beschikking, op grond van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften een bezwaarschrift indienen bij het Openbaar Ministerie.

Voorts merk ik op dat, binnen de grenzen van de wet, met inachtneming van het geldende beleid, de politieambtenaren zelfstandig bepalen wanneer in een situatie een beschikking of proces-verbaal wordt opgemaakt. Ik acht het klachtelement niet gegrond.

Ten aanzien van het tweede klachtelement;

Ik heb, naast de door de bureauchef gegeven reactie, tevens kennis genomen van de inhoud van het onderzoeksrapport. Gezien het bovenstaande acht ik ook dit klachtelement niet gegrond."

2. In de reactie van de bureauchef van 31 oktober 2002 staat onder meer het volgende vermeld:

"De klacht is onderzocht door de Inspecteur van politie Haaglanden, T.

Hierbij zijn beide betrokken politiefunctionarissen gehoord.

De klachtelelementen waren:

1. Het onterecht uitschrijven van een kennisgeving van beschikking.
2. Het beledigen van de heer B., cliënt van het Bureau Discriminatiezaken.

Nieuwe aspecten zijn mijns inziens niet aan de orde.

De feiten zijn de volgende:

Op 24 september 2001 te 11:59 zagen twee politiemensen van het bureau De Heemstraat de personenauto van B. met vier wielen op het trottoir staan op de locatie Langnekstraat met de Wesselstraat te Den Haag. In de klacht is gesteld dat de heer B. daar geparkeerd stond om een acute aanval van astma middels een inhaler te behandelen. Zo een aanval is voor ieder herkenbaar. Hier is de politiemensen echter niets van gebleken, althans niet op het moment van het eerste contact. De heer B. had toen in ieder geval niet de inhaler in zijn hand. Omdat het de politiemensen op dat moment niet bleek dat om die reden daar geparkeerd werd en de heer B. aangaf het strafbare feit niet te willen doen ophouden door

zijn auto op een juiste manier te parkeren, werd door hen een kennisgeving van beschikking voor het parkeren op het trottoir uitgeschreven. Na het uitschrijven van deze beschikking kreeg de heer B. het benauwd en pakte hij zijn inhaler uit zijn binnenzak. Dit is door de heer B. bevestigd in het gesprek dat hij had met de inspecteur van politie T., in tegenstelling tot hetgeen in de klacht staat vermeld. De heer B. is gesommeerd de overtreding te doen ophouden en heeft daar na het uitschrijven van de beschikking gehoor aan gegeven. Uit de aan mij uitgebrachte rapportage en aan de hand van bovengenoemde klachtelementen ben ik tot het volgende oordeel gekomen:

Ad 1: het onterecht uitschrijven van een kennisgeving van beschikking:

In artikel 10 van het RVV 1990 staat dat een bestuurder van een personenauto de rijbaan moet gebruiken. Zij mogen voor het parkeren van hun voertuig tevens andere weggedeelten gebruiken, behalve het trottoir, het voetpad, het fietspad, het fiets/bromfietspad of het ruiterspad. In dit artikel staat geen strafuitsluitingsgrond genoemd zoals het gebruik van een invalidenparkeerkaart. Als het de betrokken politiefunctionarissen was gebleken dat de heer B. inderdaad om gezondheidsklachten niet verder kon rijden en daarom op genoemde locatie had geparkeerd, was het contact tussen hem en de politie stellig anders verlopen. Uit het onderzoek is gebleken dat de heer B. pas later gezondheidsklachten kreeg en niet zoals in de klacht is omschreven, voor het eerste contact met de politiemensen. Derhalve is mijn inziens het uitschrijven van de kennisgeving van beschikking terecht. Daarnaast bestaat er een bezwarenprocedure tegen het uitschrijven van zo een kennisgeving. Deze procedure staat uitgelegd op het door de heer B. ontvangen afschrift van de kennisgeving van beschikking. Dit is hem in het gesprek van hoor en wederhoor opnieuw duidelijk gemaakt. De klacht heb ik op dit punt ongegrond geacht.

Ad 2: het beledigen van de heer B.:

Uit het onderzoek is gebleken dat de heer B. is gesommeerd zijn auto vanaf het trottoir te verwijderen. Tevens bleek dat hij dit niet wilde om redenen dat het daar geen hinder gaf. Vervolgens werd de kennisgeving van beschikking uitgeschreven. Niet vast is komen te staan dat de politiemensen daarbij de heer B. hebben beledigd. Wel verklaart een van de politiemensen dat hij inderdaad de situatie zat was geworden en dat hij gezegd zou kunnen hebben: 'En nu wegwezen' of woorden van gelijke strekking. Het woord 'opsodemieteren' heeft hij niet gebruikt. De heer B. is wel klip en klaar duidelijk gemaakt dat hij ter plekke niet mocht parkeren. Ook op dit punt heb ik de klacht ongegrond geacht."

D. Reactie verzoeker

Bij brief van 18 april 2003 deelde verzoeker onder meer het volgende mee op het standpunt van de korpsbeheerder:

"We kunnen u informeren dat het rapport van de Inspecteur van politie Haaglanden, T., van 29 november 2001 nooit aan ons - dus ook niet aan cliënt - is overlegd. We nemen er nu dus voor de eerste keer kennis van. We zullen dus ook nu onze reactie erop geven:

- In het gesprek dat onze cliënt in onze aanwezigheid had met T. op 13 november 2001 gaf T. aan dat hij een blanke agent had gehoord, die verklaarde dat cliënt niet in zijn auto zat, maar kwam aanlopen. Dat was ook de reden dat cliënt een ander soort bon had gekregen. Hierover is niets in dat rapport van T. te lezen, terwijl deze informatie kan aangeven dat wellicht de verkeerde agent is gehoord.

-In het gesprek van 13 november 2001 gaf dhr. T. aan dat de andere agent (van allochtone afkomst) nog zou worden gezocht voor verhoor. Uit de rapportage van 29 november 2001 blijkt dat een autochtone collega is gehoord.

- Uit het relaas van de gehoorde agenten, wordt met geen wordt gerept over dat cliënt van de inhaler pas gebruik gemaakt zou hebben nadat de beschikking is uitgeschreven. Echter, deze conclusie wordt vervolgens wel getrokken in het rapport van 29 november 2001.

- In het gesprek van 13 november 2001 heeft cliënt duidelijk gemaakt dat de reden om te stoppen was om te inhaleren aangezien hij een astma-aanval had. Ook heeft hij in het gesprek van 13 november aangegeven dat hij nooit de mogelijkheid heeft gekregen van de agenten om toe te lichten waarom hij gestopt was. Deze tweeledige informatie is niet in het rapport opgenomen.

- In tegenstelling tot wat in het rapport van 29 november 2001 vermeld staat, is in het gesprek van 13 november 2001 niet het moment van het inhaleren besproken. Dit was overigens tijdens het uitschrijven van de beschikking (en dus niet erna), de eerst mogelijke gelegenheid die cliënt had om te inhaleren. Er was reeds sprake van een astma-aanval, echter cliënt had nog niet de mogelijkheid gekregen om te inhaleren, aangezien de agenten hem direct maanden weg te gaan en dit op een zeer grove wijze. Cliënt heeft op verschillende wijzen geprobeerd toe te lichten dat hij geparkeerd had (op overigens een rustige plaats) aangezien hij een astma-aanval had (zo heeft hij o.a. zijn invalidenkaart laten zien), maar hiernaar werd niet geluisterd.

-In het rapport van 29 november 2001 staat (...) dat klager zelf in het gesprek aangaf dat hij niet zijn auto parkeerde om zijn astma-aanval te behandelen. Ondergetekende is bij dit gesprek aanwezig geweest en geeft aan dat klager in het gesprek juist wel heeft aangegeven dat de reden van het parkeren was om zijn astma-aanval te behandelen.

(...)

Voor de volledigheid merken we opnieuw op dat het cliënt niet om de boete/ beschikking gaat, maar om de onheuse bejegening door agenten in combinatie met het niet de

gelegenheid geven om uit te leggen waarom hij zijn voertuig op een plaats had stilgezet waar dit niet was toegestaan in combinatie met het aansporen weer deel te nemen aan het verkeer, hetgeen een gevaar inhield voor zowel cliënt als andere weggebruikers, aangezien hij midden in een astma-aanval zat."

E. Reactie beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

Bij brief van 12 mei 2003 legde de substituut-ombudsman verzoekers brief van 18 april 2003 voor een reactie voor aan de korpsbeheerder. Daarbij werd de korpsbeheerder gevraagd na te gaan of er van de door rapporteur T. in het kader van de klachtafhandeling in november 2001 gevoerde gesprekken met de betrokken ambtenaren en met verzoeker, nog gespreksverslagen bestaan. Bij brief van 9 juli 2003 deelde de korpsbeheerder mee dat er geen gespreksverslagen bestaan. Voor het overige verwees de korpsbeheerder naar een als bijlage meegezonden brief van de bureauchef, waarin wordt ingegaan op de reactie van verzoeker. In deze brief staat onder meer de volgende tekst opgenomen:

"Bij brief d.d. 22 april 2003 heeft klager schriftelijk gereageerd op een schrijven van de Nationale ombudsman d.d. 24 januari 2003. In deze brief reageert klager op 6 punten. Ik zal deze punten één voor één behandelen.

Onder punt 1 wordt gesuggereerd dat een agent is gehoord, die niet bij de zaak betrokken is geweest. In de behandeling van de betreffende klacht zijn uitsluitend politiefunctionarissen gehoord, die bij deze zaak zijn betrokken. Dat in deze een verkeerde agent zou zijn gehoord, is uitgesloten. Overigens heeft geen van beide politiefunctionarissen verklaard dat klager kwam aanlopen.

Onder punt 2 wordt gesteld dat de tweede betrokken politiefunctionaris van allochtone afkomst zou zijn. De tweede betrokken politiefunctionaris is van autochtone afkomst, maar heeft een donker uiterlijk. Vermoedelijk vanwege dit uiterlijk heeft klager het idee gehad dat deze functionaris van allochtone afkomst is.

Onder punt 3 wordt gesteld dat betrokken agenten met geen woord reppen over het feit dat klager van de inhaler pas gebruik gemaakt zou hebben, nadat de beschikking is uitgeschreven. Dit is correct. Beide functionarissen hebben verklaard, dat zij tijdens het uitschrijven van de kennisgeving van beschikking geen inhaler in de handen van klager hebben gezien. Beide functionarissen hebben verklaard anders gehandeld te hebben (o.a. geen kennisgeving van beschikking uitschrijven), als zij hadden gezien dat klager de inhaler in zijn handen had en gebruikte.

Onder punt 4 wordt gesteld dat in het rapport van 29 november 2001 niet is opgenomen dat klager duidelijk heeft gemaakt waarom hij gestopt is en dat hij nooit de mogelijkheid heeft gekregen om de betrokken politiefunctionarissen de reden van het stoppen toe te lichten. Omdat klager in het gesprek met T. heeft verklaard dat hij zijn klacht tegen beide

politie mensen handhaaft, is deze informatie niet opgenomen in het betreffende rapport, omdat deze gegevens een wezenlijk element zijn van de klacht, gedaan in het eerder genoemde schrijven van het Bureau Discriminatiezaken van 25 oktober 2001.

Onder punt 5 wordt gesteld dat in het gesprek van 13 november 2001 niet het moment van inhaleren is besproken. De onderzoeker van de klacht blijft in deze bij het gestelde in zijn rapport van 29 november 2001. Voor het overige door klager gestelde onder dit punt, verwijs ik naar hetgeen ik heb verwoord in de voorgaande punten.

Met betrekking tot het gestelde onder punt 6, geeft de onderzoeker van de klacht, de heer T., aan bij het gestelde te blijven, zoals verwoord in zijn rapportage van 29 november 2001."

F. verklaring verzoeker

Verzoeker verklaarde op 7 oktober 2003 telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman, onder meer het volgende:

"Over het gebeuren waarover ik bij de Nationale ombudsman heb geklaagd, kan ik u het volgende verklaren. Op 24 september 2001 reed ik in mijn auto, toen ik het plotseling benauwd kreeg. Ik ben astmapatiënt. Doordat ik het benauwd kreeg moest ik stoppen, ik durfde niet meer verder te rijden. Omdat er geen geschikte parkeerplaats was te bekennen, heb ik mijn auto op het trottoir geparkeerd. Van deze locatie hebt u een foto in uw bezit. Achter mijn auto reed op ongeveer vijftien tot twintig meter afstand een politieauto. Ik stond dus nog nauwelijks stil, toen deze politieauto links van mijn auto stopte. Vanuit de politieauto riep de blonde agent naar mij, dat ik weg moest rijden, omdat ik daar niet mocht staan. Ik antwoordde toen vanuit mijn auto dat ik een goede reden had om stil te staan en dat ik zo weg zou rijden. Ik had op dat moment nog niet de tijd gehad mijn inhalator met het medicijn Atrovent te pakken, de politie was er namelijk zo vlug bij. Ik weet ook niet of de politie kon merken dat ik het benauwd had. Ik heb ze niet expliciet gezegd dat ik het benauwd had, maar dat komt doordat alles zo snel ging. De blonde agent stapte uit om een bekeuring uit te schrijven. Ik had het al erg benauwd, maar door het feit dat ik nu een bekeuring kreeg werd dit nog erger. Inmiddels was ik begonnen met inhaleren. De inhalator pakte ik daartoe uit mijn zak.

De blonde agent moet dat gezien hebben. Ik heb hem ook mijn invalidenkaart laten zien, maar die accepteerde hij niet als argument. U zegt mij dat deze agent aan u heeft verklaard dat hij zich niet kan herinneren een inhalator te hebben gezien en u vraagt mij om een reactie. Dat zal hij dan wel ter verdediging van zichzelf hebben verklaard. De bekeuring heeft hij mij in mijn hand gegeven en hij zij daarbij dat ik nu echt moest oprotten, want anders zou hij mij laten wegslepen. De bestuurder van de politieauto, een donkere man, was inmiddels ook uitgestapt en heeft nadat ik de bekeuring had gekregen nog gezegd dat hij het zat was. Ik snap niet waarom de politie zich zo heeft gedragen ten

opzichte van mij, ik had nooit eerder problemen met de politie gehad.

De politie heeft mij niet gevraagd waarom ik mijn auto op het trottoir had geparkeerd. Ik zeg u nogmaals dat ik moest stoppen wegens mijn benauwdheidsaanval. Ik voelde deze aanval ongeveer 30 seconden van te voren aankomen. Ik had echt geen andere reden om daar op het trottoir te parkeren, ik had op die locatie verder niets te zoeken. Het hele contact met de politie heeft in mijn herinnering drie tot vijf minuten geduurd.

U vraagt mij tenslotte waarom ik geen administratief beroep heb ingesteld bij de officier van justitie. Ik weet het niet, ik dacht dat dat toch niets zou uithalen. Via een kennis kwam ik aan het adres van het Bureau Discriminatiezaken. Met mevrouw H. van dit bureau heb ik toen besloten een klacht in te dienen over het gedrag van de politie."

G. verklaring betrokken ambtenaren

1. Op 11 september 2003 verklaarde betrokken ambtenaar E. met betrekking tot verzoekers klacht telefonisch tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman onder meer het volgende:

"Ik kan mij over de klacht van de heer B. nog wel iets herinneren, maar van de feitelijke toedracht niet veel meer.

Ik zal u toch proberen te vertellen wat ik me nog herinner. Ik was met mijn collega Z. op surveillance. Op een bepaald ogenblik zagen wij een auto met vier wielen geparkeerd staan op het trottoir bij de Wesselstraat en de Langnekstraat. Het betrof hier een sloopgebied achter de Haagse markt. In de nabije omgeving van de geparkeerde auto bevonden zich voldoende lege parkeervakken. Toen wij bedoeld voertuig op het trottoir zagen staan, besloot ik een kennisgeving van beschikking uit te schrijven. Ik deed dit middels het schrijven van een 'snelschrijver', omdat zich niemand bij het voertuig bevond. Op een 'snelschrijver' kunnen alleen de voertuiggegevens worden genoteerd, en niet de personalia van de overtreder. Ik heb altijd twee soorten bonnen op zak, deze 'snelschrijvers' en bonnen waarop wel de personalia vermeld worden. Uit het feit dat ik de 'snelschrijver' heb uitgeschreven, leid ik af dat de heer B. op het moment van uitschrijven niet bij zijn voertuig was. Toen ik de kennisgeving aan het schrijven was, kwam hij aanlopen.

U houdt mij nu voor dat in de rapportage van T. een andere lezing staat verwoord. Daarin staat dat ik de bestuurder heb aangesproken en hem heb gesommeerd zijn auto van de stoep te halen. Ik heb volgens de rapportage de kennisgeving van beschikking uitgeschreven nadat B. te kennen had gegeven niet weg te willen rijden. Als dit de lezing is zoals in de rapportage van T. staat vermeld, dan zal die lezing wel kloppen. Nogmaals, ik herinner mij van het gebeurde feitelijk maar weinig, ik probeer de gang van zaken te reconstrueren aan de hand van de gegevens die voorhanden zijn, zoals de kennisgeving

en de rapportage waaruit u mij voorleest. Ik zeg u nogmaals dat ik er zojuist van uitging dat B. niet bij zijn auto was, omdat ik een snelschrijver had gebruikt. U vraagt mij wat ik me verder nog kan herinneren van het contact met B. Er staat mij nog iets bij van een invalidenparkeerkaart. Er was discussie over het feit dat verzoeker een invalidenparkeerkaart had en ik heb verzoeker toen meegedeeld dat hem dat nog niet het recht gaf op het trottoir te parkeren. Volgens mij hebben wij verder niet gevraagd waarom hij daar geparkeerd stond.

Ik kan mij feitelijk niet herinneren hoe verzoeker zich verder gedroeg, noch staat mij iets bij over zijn conditie op dat moment. Ik kan mij ook niet herinneren of B. een inhalator had. Ik moet u zeggen dat ik niet eens meer weet hoe de heer B. eruit ziet. Wel kan ik zeggen dat hij niet meewerkend was. Ik weet niet meer wat er precies over en weer is gezegd. Het contact met B. heeft volgens mij zo'n vijf minuten geduurd. Ik kan me niet voorstellen dat ik of mijn collega Z. hem hebben uitgescholden.

U zegt mij dat in de rapportage van T. staat vermeld dat ik en mijn collega verbaasd waren over het gedrag van B. Dit zal wel te maken hebben gehad met de leeftijd van B., zoals in het rapport van T. staat."

2. Betrokken ambtenaar Z. legde op 6 februari 2004 onder meer de volgende telefonische verklaring af tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman:

"Ik zal proberen u het een en ander te verklaren over de feiten waarover door de heer B. wordt geklaagd. Ik geef u wel aan dat ik me, door het tijdsverloop, niet alles precies kan herinneren. Wat ik me in ieder geval nog wel kan herinneren is dat ik en mijn collega E. hadden geconstateerd dat er een voertuig, een Renault 21, met vier wielen op een trottoir stond geparkeerd. In de directe omgeving van de plaats waar het voertuig stond was het erg rustig, met andere woorden, er waren voldoende lege parkeerplaatsen waar dit voertuig had kunnen worden geparkeerd. Het betrof hier een gebied waar op dat moment woningen werden gesloopt.

Als u mij vraagt waar B. zich bevond op het moment dat hij werd aangesproken en of ik dan wel mijn collega E. B. als eerste aansprak, moet ik u daarop het antwoord schuldig blijven. Wel weet ik dat B. zijn auto niet wilde weghalen, en dat hij dat uiteindelijk wel heeft gedaan. Verder weet ik nog dat ik niet heb gemerkt dat B. op het moment dat hij werd aangesproken last zou hebben gehad van een astmatische aanval. Zijn conditie leek gewoon in orde te zijn. Als B. een astmatische aanval zou hebben gehad, dan had ik dat zeer zeker gemerkt. Dan zouden wij ook anders gehandeld hebben uiteraard. Er staat mij ook niet bij dat op het moment dat aan B. een kennisgeving van beschikking werd uitgeschreven, er over een astma-aanval gepraat zou zijn. Ook een inhalator heb ik op dat moment niet gezien. Wellicht heeft B. die er achteraf nog bij gepakt. U moet goed begrijpen dat wij het heus wel hadden getolereerd dat B. op het trottoir stond geparkeerd, als hij daartoe een goede reden had gehad. U vraagt mij of aan B. gevraagd is met welke

reden hij zijn voertuig op het trottoir had geparkeerd. Of dat wij dat in dit specifieke geval hebben gevraagd, weet ik niet meer, maar het is wel gebruikelijk. Normaal gesproken wordt hiervan ook een aantekening gemaakt op de kennisgeving van beschikking. Wellicht kunt u op deze kennisgeving nakijken wat er over het gebeurde staat genoteerd. U zegt mij dat de kennisgeving is opgemaakt middels een snelschrijver en dat daarop geen verklaring staat. Nu u mij dit zo zegt, was het volgens mij zo dat B. niet bij zijn auto was op het moment dat wij de overtreding constateerden. Mijn collega E. was een van de eersten aan het bureau die werkte met een snelschrijver. Zo'n snelschrijver wordt alleen gebruikt indien de betrokkene niet ter plaatse is. Er kunnen ook alleen maar de voertuiggegevens in worden opgenomen. Komt een betrokkene vervolgens toch ter plaatse, dan wordt alsnog een korte verklaring opgenomen. Ik weet niet waarom dat hier niet is gebeurd.

Met betrekking tot de invalidenparkeerkaart wil ik het volgende verklaren. B. had de beschikking over een invalidenparkeerkaart. Ik kan mij niet herinneren of dat hij deze tijdens ons optreden heeft getoond of dat ik die later, in het kader van zijn klacht bij de politie, heb gezien. Als mijn collega E. tegenover u heeft verklaard dat er ter plaatse discussie was over die kaart, dan kan dat best zo zijn, ik weet het eenvoudig niet meer. Mij is wel opgevallen dat deze kaart is afgegeven voor de passagier van het voertuig van B. De kaart heeft geen betrekking op de bestuurder zelf.

Inzake de naar B. gebruikte bewoordingen zeg ik u dat ik ook niet meer precies weet wat er gezegd is. Ik kan me niet voorstellen dat ik gezegd zou hebben dat B. moest oprotten.

Ik zou me wel kunnen voorstellen dat tegen B. het woord wegwezen is gebruikt. In bepaalde situaties, als betrokkenen echt niet mee werken, zal ik ook best eens aangeven dat ik het spuugzat begin te worden en dat mijn geduld op is. Maar zoals gezegd kan ik me ruim twee jaar na dato niet meer herinneren of dat ook daadwerkelijk is gezegd.

Al met al heeft het contact met B. naar mijn beleving ongeveer tien tot vijftien minuten geduurd, exact weet ik het niet meer. B. moet nadat hij de kennisgeving van beschikking ontvangen had, weggereden zijn. Mijn collega E. en ik hebben na ons optreden nog met elkaar gesproken over het voorval. Het ging er over wat je eigenlijk moet doen in het geval een man op leeftijd, zoals B., niet naar je wil luisteren."

Achtergrond

1. Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990)

Artikel 10, eerste lid:

Andere bestuurders dan die genoemd in de artikelen 5 tot en met 8 gebruiken de rijbaan. Zij mogen voor het parkeren van hun voertuig tevens andere weggedeelten gebruiken, behalve het trottoir, het voetpad, het fietspad, het fiets/bromfietspad of het ruiterspad.

Dit delict is volgens de achter de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv) vermelde bijlage een feit waarvoor conform de Wahv een administratieve sanctie kan worden opgelegd.

2. Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv)

Artikel 2, eerste lid:

"Ter zake van de in de bijlage bij deze wet omschreven gedragingen die in strijd zijn met op het verkeer betrekking hebbende voorschriften gesteld bij of krachtens de Wegenverkeerswet 1994, de Provinciewet of de Gemeentewet (Stb. 1992, 96), worden op de wijze bij deze wet bepaald administratieve sancties opgelegd. Voorzieningen van strafrechtelijke of strafvorderlijke aard zijn uitgesloten."

Artikel 3, eerste en tweede lid:

"1. Met het toezicht op de naleving van de in artikel 2, eerste lid, bedoelde voorschriften zijn belast de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen ambtenaren.

2. De in het eerste lid bedoelde ambtenaren zijn bevoegd tot het opleggen van een administratieve sanctie ter zake van de door hen vastgestelde gedragingen aan personen die de leeftijd van twaalf jaren hebben bereikt."

3. Besluit Invalidenparkeerkaart (oud)

Artikel 1:

1. Voor een invalidenparkeerkaart kunnen in aanmerking komen personen die ten gevolge van invaliditeit met een permanent of progressief karakter, zonder hulpmiddelen en zonder hulp van een ander, zich redelijkerwijs niet te voet kunnen voortbewegen.

2. Aan een in het eerste lid bedoelde persoon die zich redelijkerwijs niet over een langere afstand dan 100 meter te voet kan voortbewegen en die zich pleegt te vervoeren met een door hemzelf bestuurd voertuig, wordt een invalidenparkeerkaart afgegeven, hierna te noemen bestuurderskaart, waarop het kenteken van het voertuig wordt vermeld, waarin hij zich pleegt te vervoeren. Indien voor het voertuig geen kentekenplicht geldt, worden het merk en het type van het voertuig op de bestuurderskaart vermeld.

3. Aan een in het eerste lid bedoelde persoon die zich niet of nauwelijks te voet kan voortbewegen en die voor verplaatsingen buitenshuis is aangewezen op vervoer door een ander, wordt een invalidenparkeerkaart afgegeven, hierna te noemen passagierskaart.

In deze bepaling staat vermeld aan wie een invalidenparkeerkaart, geldig voor de bestuurder, en aan wie een invalidenparkeerkaart, geldig voor de passagier kan worden afgegeven. Een gecombineerde kaart is ook mogelijk, indien de bestuurder tevens aan de

voor de passagier gestelde vereisten voldoet. In een dergelijk geval staat op de invalidenparkeerkaart, naast de aanduiding van het kenteken, tevens de aanduiding 'passagier' vermeld. Verzoeker bediende zich in de onderhavige zaak van een invalidenkaart, geldig voor zowel bestuurder, als passagier.